

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Oulíkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**, se sídlem Na strži 2102/61a, Praha 4, zastoupený JUDr. Petrem Svobodou, advokátem se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Česká televize**, se sídlem Na hřebenech II 1132/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2023, č. j. 11 A 9/2022-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce požádal osobu zúčastněnou na řízení (Českou televizi) jako původní žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o tyto informace týkající se pořadu Otázky Václava Moravce (dále též „pořad OVM“):

„1) Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.

2) V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

3) Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

4) Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.“

[2] Česká televize tuto žádost odmítla dle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017. Její generální ředitel rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, zamítl odvolání žalobce a prvně uvedené rozhodnutí potvrdil. Jádrem odůvodnění těchto rozhodnutí bylo, že Česká televize požadovanou informaci nemá k dispozici a musela by ji vytvořit jako informaci novou.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017-28 (dále jen „první rozsudek městského soudu“), na základě žaloby žalobce výše uvedená rozhodnutí zrušil. V části, v níž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací pod body 1 a 3, věc vrátil České televizi jako původní žalované k dalšímu řízení, informace pod body 2 a 4 městský soud nařídil původní žalované žalobci poskytnout do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

[4] První rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020-40, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť městský soud po novele § 20 odst. 5 informačního zákona nejednal s Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“) jako se žalovaným. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že Česká televize má mít v dalším řízení postavení osoby zúčastněné na řízení.

[5] Městský soud poté rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017-67 (dále jen „druhý rozsudek městského soudu“), znovu výrokem I zrušil rozhodnutí generálního ředitele České televize a rozhodnutí České televize v části, již byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací uvedených pod body 1 a 3, a v tomto rozsahu věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Výrokem II zrušil uvedená rozhodnutí v části, v níž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací uvedených pod body 2 a 4, a výrokem III nařídil České televizi tyto informace poskytnout. Výrokem IV uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení a výrokem V rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ohledně požadované informace pod bodem 1 městský soud shledal rozhodnutí České televize nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Pokud jde o informace pod body 2 a 4, dospěl městský soud k závěru, že je lze poskytnout jen na základě mechanického vyhledání ve zdrojových informacích, neboť ohledně informace pod bodem 4 má Česká televize seznam hostů pořadu. Vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily určité osoby, je pak ryze mechanickou činností, kterou nelze považovat za vytvoření nové informace. Ohledně informace pod bodem 2 městský soud uvedl, že zde je vyhledávání informací o něco složitější, stále se však jedná o mechanickou činnost. Městský soud připustil, že žalobce by si mohl požadované informace vyhledat sám, to však není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Co se týče požadované informace pod bodem 3, městský soud shledal, že jde o „mechanické vyhledávání“, které však na rozdíl od ostatních dotazů může pro Českou televizi znamenat mimořádně rozsáhlou vyhledávací činnost, za níž má právo požadovat

pokračování

úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona. Česká televize totiž není ze zákona povinna vést statistiky, kterých se domáhal žalobce.

[6] Proti výrokům II až IV podala Česká televize kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021-44 (dále jen „druhý rozsudek NSS“), zrušil výroky II, III, IV a V druhého rozsudku městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že příslušná část informační žádosti žalobce vyžadovala vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, a závěr městského soudu, jenž vedl ke zrušení rozhodnutí České televize, proto neobstojí. V dalším řízení městský soud svým (třetím) rozsudkem ze dne 2. 12. 2021, č. j. 10 A 182/2017-122, žalobu proti rozhodnutí generálního ředitele České televize v části, v níž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací pod body 2 a 4 zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 As 414/2021-34 (dále jen „třetí rozsudek NSS“).

[7] V návaznosti na výrok I druhého rozsudku městského soudu rozhodovala Česká televize znovu o žalobcově žádosti o informace pod body 1 a 3. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2021, č. j. LP 370/2021 (dále jen „druhé rozhodnutí České televize“), žádost v bodech 1 a 3 žádosti odmítla podle § 2 odst. 4 ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl Úřad rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, č. j. UOOU-00345/22-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“). V části, která se týkala informace pod bodem 1, Úřad druhé rozhodnutí České televize zrušil a věc vrátil k novému projednání. Ve vztahu k bodu 3 žádosti o informace neshledal Úřad odvolání důvodné a druhé rozhodnutí České televize v tomto rozsahu potvrdil. Úřad shodně jako Česká televize shledal, že vydáním druhého rozsudku NSS a navazujícího třetího rozsudku městského soudu došlo k podstatné změně judikatury, jejíž závěry byly dle Úřadu plně použitelné i na případ informace pod bodem 3. Zjištění žalobcem požadovaných informací by bylo předmětem hodnotící úvahy, která by vyžadovala určitou úroveň intelektuální činnosti, a nejednalo by se pouze o mechanické vyhledávání a shromažďování existujících údajů za účelem jejich „vtělení“ do odpovědi na předmětný bod žádosti, ale muselo by dojít k vytvoření nových informací. Úřad se proto ztotožnil s Českou televizí, že neměla povinnost takovou analýzu vytvářet a byl dán důvod pro odmítnutí žádosti dle § 2 odst. 4 informačního zákona.

II.

[8] Žalobkyně podala proti výroku napadeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno druhé rozhodnutí České televize, žalobu, kterou městský soud nyní napadeným rozsudkem ze dne 17. 1. 2023, č. j. 11 A 9/2022-37 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Ztotožnil se s Úřadem, že závěry druhého rozsudku NSS jsou použitelné i na tento případ. Vyložil, že tímto rozsudkem byla prolomena vázanost žalovaného právním názorem vysloveným v druhém rozsudku městského soudu. Na základě závěrů druhého a třetího rozsudku NSS městský soud shledal, že poskytnutí odpovědi ve vztahu k požadované informaci uvedené pod bodem 3 žádosti překročila hranici pouhého předání již existujících informací, neboť ji není možné zajistit prostým mechanickým vyhledáním a shromážděním údajů ze zdrojových informací, které má Česká televize k dispozici. Pro přípravu odpovědi by bylo třeba se nejen seznámit s obsahem jednotlivých dílů pořadu OVM, ale současně provést hodnotící úvahu, nakolik prezentované téma pořadu a jeho konkrétní obsah spadá pod jedno

z žádaných témat. Tato hodnotící úvaha by dle městského soudu vyžadovala určitou úroveň intelektuální činnosti, a nikoliv pouhé mechanické vyhledání a shromáždění existujících údajů za účelem jejich vtělení do odpovědi k žádosti žalobce. Obdobně by nebylo prostým mechanickým vyhledáním informace o tom, jaká byla účast hostů v konkrétním pořadu OVM z hlediska odborného zaměření, neboť i pro přípravu této odpovědi by bylo třeba se nejen seznámit s obsahem jednotlivých dílů pořadu OVM, ale současně by bylo nutné provést hodnotící úvahu týkající se jednotlivých hostů se zaměřením na jejich funkci, která se mohla v čase měnit, a proto by ji bylo nutné ve vztahu ke každému jednotlivému dílu pořadu OVM znovu ověřit. Tyto hodnotící činnosti přesahují pouhé mechanické vyhledávání požadovaných informací. Česká televize by musela zkoumat roli, v níž konkrétní osoby v pořadu OVM vystupovaly, a vytvořit požadovanou analýzu jako informaci novou, což je činnost, která s ohledem na § 2 odst. 4 informačního zákona přesahuje rámec informační povinnosti osoby zúčastněné na řízení.

III.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel předně shrnul svou žalobní argumentaci, v níž namítal, že závěry druhého rozsudku NSS nelze vztáhnout na informace požadované pod bodem 3, neboť svou podstatou jde o zcela jiné informace, než které byly posuzovány v druhém rozsudku NSS, v němž se Nejvyšší správní soud konkrétně zabýval pouze požadovanou informací o přítomnosti představitele České advokátní komory v pořadu OVM. Dále žalobce namítal, že nešlo o vytvoření nových informací, jak je vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, a poukázal na to, že Česká televize je „mediálním domem“, který se řídí obvyklými postupy, za nichž „mediální domy“ fungují, takže má k dispozici vysílací plány, dramaturgické plány, seznamy pozvaných hostů apod. a disponuje informacemi nad rámec zveřejněných.

[11] Stěžovatel namítá, že ve smyslu jeho žalobní argumentace je závěr městského soudu, že se jednalo o vytváření nových informací, nesprávný. Nesouhlasí s argumentem městského soudu převzatou z druhého rozsudku NSS, podle níž samotná existence sporu svědčí o tom, že jde o činnost složitější, který považuje pouze za účelový bonmot. Nesouhlasí též s výkladem rozsudku č. j. 1 As 141/2011-67, který považuje rovněž za účelový. Požadované informace nemají povahu názoru, závěru a nešlo o vytváření nové strukturované analýzy. Podstata analýzy neodpovídá postupu potřebnému k poskytnutí požadovaných informací. Nesouhlasí též s městským soudem, že jeho argumentace, že Česká televize je povinna disponovat dalšími informacemi a vědět, koho si zve a proč, byla obecná. Obsahem jeho argumentace bylo, že Česká televize požadovanou informací disponuje, respektive je to její právní povinnost. Citoval ustanovení kodexu České televize, z nichž vyplývá povinnost archivovat audiovizuální a písemné záznamy týkající se jednotlivých pořadů, a tento kodex navrhl k důkazu. Městský soud však jeho tvrzení a k němu navržený důkaz pominul. Dále uvádí, že omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivně a že v řízení zdůrazňoval, že kontrola objektivity zpravodajství je předpokladem fungování právního

pokračování

státu. Stěžovatel požádal o informace, neboť má za to, že Česká televize ignorovala pohled obhajoby a advokacie.

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Má za to, že v napadeném rozsudku i v napadeném rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno, že předpoklady pro odmítnutí žádosti o informace vymezené v § 2 odst. 4 informačního zákona byly splněny a že druhým rozsudkem NSS došlo k průlomů závaznosti druhého rozsudku městského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze reprodukuje žalobní námítky, s nimiž se městský soud vypořádal. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že Česká televize je povinna požadovanými informacemi disponovat, které stěžovatel dovozoval ze znění kodexu České televize, podle jehož článku 24.1 *„ČT archivuje odvysílané pořady i výchozí audiovizuální a písemné záznamy a řídí se při tom zákonem o archivnictví a dalšími právními předpisy. Česká televize archivuje odvysílané pořady nad rámec zákonné povinnosti, nebrání-li tomu právní předpis nebo uzavřená smlouva.“* Z tohoto ustanovení nelze povinnost České televize disponovat požadovanými informacemi dovodit. Nadto Česká televize nepopřela, že disponuje podkladovými informacemi, z nichž by bylo lze požadované informace vytvořit, neboť jsou součástí televizního archivu (iVysílání), který je veřejnosti běžně dostupný a kdokoli má možnost se s konkrétním dílem pořadu OVM seznámit a zhodnotit, zda se týkal tématu justice, státního zastupitelství, advokacie, trestního řízení a trestních kauz, a současně jací hosté z hlediska odborného zařazení v pořadu vystoupili. Žádný právní předpis České televizi neukládá povinnost disponovat informacemi ve struktuře vymezené stěžovatelem. Tyto informace by musel povinný subjekt nově vytvořit výhradně pro účely vyřízení žádosti o informace. Současně by se nejednalo o prosté mechanické vyhledání a shromáždění údajů ze zdrojových informací, které má Česká televize k dispozici, nýbrž o seznámení se s obsahem jednotlivých dílů pořadu OVM a následné provedení hodnotící úvahy, nakolik prezentované téma pořadu a jeho konkrétní obsah spadá pod jedno z témat vymezených v žádosti. Obdobně nelze prostým mechanickým vyhledáním zjistit, jaká byla účast hostů v jednotlivých dílech pořadu OVM z hlediska jejich odborného zaměření, neboť i pro přípravu této odpovědi by bylo třeba provést hodnotící úvahu ve vztahu k jednotlivým hostům. Žalovaný se shoduje s městským soudem, že tyto hodnotící činnosti přesahují informační povinnost vymezenou v § 2 odst. 1 informačního zákona, neboť nejsou založeny na pouhém mechanickém vyhledávání informací.

V.

[13] Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhuje kasační stížnost zamítnout. Odmítá názor stěžovatele, že argumentace přdestřená ve druhém rozsudku NSS byla pouze „účelovým bonmotem bez jakékoliv právní podstaty“. K tomu cituje příslušnou část uvedeného rozsudku. Připomíná, že na této argumentaci byl následně založen třetí rozsudek městského soudu. Kasační stížnost proti němu byla zamítnuta třetím rozsudkem NSS. Ústavní soud ověřil, že závěry Nejvyššího správního soudu byly řádně odůvodněny, a usnesením ze dne 7. 2. 2023, sp. zn. I. ÚS 3389/22, ústavní stížnost stěžovatele odmítl. Podle České televize byl právní názor vyslovený ve druhém rozsudku NSS plně použitelný i ve vztahu k žádosti o informace pod bodem 3, neboť informace zde požadovaná je typově shodná

s informacemi, k nimž se vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Jejich společným jmenovatelem je to, že žadatel má možnost požadované informace sám vyhledat ze zveřejněných zdrojových informací, neboť všechny díly pořadu OVM jsou přístupné v internetovém archivu České televize (iVysílání). Stěžovatel stejně jako ve věci již řešené Nejvyšším správním soudem požaduje vytvoření nové strukturované analýzy pořadu OVM. Nejde pouze o analýzu přítomných hostů a jejich profesního zařazení, ale také témat pořadu.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námítky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námítky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Z napadeného rozsudku je zřejmé, proč městský soud s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu v druhém a třetím rozsudku dospěl k závěru, že obdobně i v tomto případě by se jednalo o analýzu pořadu OVM z hlediska témat a odborného zařazení hostů, a tedy vytvoření nové informace, jejíž vytvoření by vyžadovalo hodnotící úvahy, a kterou nemá Česká televize povinnost disponovat.

[17] Stěžovatel namítá, že se městský soud nevyjádřil k jeho tvrzení, že Česká televize má povinnost archivovat výchozí audiovizuální a písemné záznamy týkající se daného pořadu, k čemuž označil jako důkaz kodex České televize. K tomu lze konstatovat, že z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud argumentaci stěžovatele ohledně povahy České televize jako „mediálního domu“, který disponuje informacemi nad rámec zveřejněných, hodnotil

pokračování

jako obecnou, bez dopadu na projednávanou věc. Z toho je dle Nejvyššího správního soudu patrné, že městský soud se blíže nevyjadřoval k tvrzení ohledně povinnosti České televize archivovat výchozí audiovizuální a písemné záznamy týkající se daného pořadu, neboť toto obecné tvrzení nepovažoval za relevantní pro posouzení věci, a neshledal tedy ani důvod k němu provádět dokazování kodexem České televize. Je třeba připomenout, že žalovaný i městský soud vyšly z toho, že Česká televize disponuje podkladovými informacemi, z nichž by bylo možné stěžovatelem požadované informace získat, nicméně dospěl k závěru, že by se svou povahou již jednalo o vytvoření nové informace. Současně jasně uvedl, že Česká televize nemá právní povinnost disponovat informacemi tak, jak je stěžovatel požadoval, tedy analýzou pořadu OVM z hlediska stěžovatelem označených témat a odborného (profesního) zařazení hostů. Ani ze stěžovatelem zmíněného archivování výchozích audiovizuálních a písemných záznamů nelze dovodit, že by Česká televize měla disponovat analýzou pořadu tak, jak se jí stěžovatel domáhal.

[18] Žalovaný a krajský soud jsou při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu zásadně vázány právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud žalovaný správní orgán nevyužil možnosti brojit proti závaznému právnímu názoru kasační stížností (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50). Kasační závaznost právního názoru správního soudu však nemá absolutní povahu a lze ji prolomit v důsledku nových skutkových zjištění, při změně právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56, č. 352/2004 Sb. NSS) nebo pokud byl právní názor v mezidobí překonán judikaturou vyšších soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36). Stěžovatel ostatně nezpochybňuje, že dopad závazného právního názoru krajského soudu padá v případě, že v mezidobí došlo k formulaci odlišného právního závěru Nejvyšším správním soudem, domnívá se však, že závěry vyslovené ve druhém rozsudku NSS na informace požadované pod bodem 3 žádosti nedopadají, neboť se svou podstatou jednalo o zcela jiné informace, než o kterých rozhodoval zdejší soud.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem a žalovaným, že závěry vyslovené v druhém a třetím rozsudku NSS ve vztahu k informacím, „v kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem“ a „kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace“ lze plně vztáhnout i na žádost o informaci, „kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).“

[20] Předně nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že se Nejvyšší správní soud ve druhém zrušujícím rozsudku zabýval pouze informací ohledně účasti představitele České advokátní komory ve vymezeném období v pořadu OVM. Nejvyšší správní soud v něm na základě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení (České televize) přezkoumal zákonnost druhého rozsudku městského soudu ve vztahu ke všem informacím vymezeným v jeho výrocích II a III. Poukázal na to, že podkladové informace, z nichž je nutné stěžovatelem požadované informace získat, jsou veřejné, a jedná se tedy o „zveřejněné informace“ ve smyslu § 3 odst. 5

informačního zákona (veřejně dostupné záznamy všech pořadů OVM na serveru iVysílání, včetně jejich anotace, kde jsou uvedeni hosté tohoto pořadu). Za spornou označil kasační soud otázku, kdo má vykonávat vyhledávací činnost a požadované informace vytvořit. Vyložil, že pokud by získání požadovaných informací bylo jen mechanickou činností, stěžovatel ji mohl vykonat sám na základě zveřejněných podkladových informací. Shledal, že se však jednalo o činnost složitější a stěžovatel *de facto* požaduje vytvoření analýzy složení hostů pořadu OVM a jejich funkcí, tedy vytvoření nové informace, k níž Česká televize nebyla povinná. Ačkoli se část úvah týkala případné analytické činnosti České televize při zjišťování, kdo se účastnil pořadu OVM v pozici „advokáta“ a „reprezentanta ČAK“, nelze je chápat izolovaně. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud ve svém třetím rozsudku, z obsahu informační žádosti stěžovatele plynulo, že usiloval o analýzu, která by srovnala frekvenci účasti soudců a státních zástupců na straně jedné a advokátů na straně druhé a pokud by Česká televize měla žádosti vyhovět, musela by zkoumat roli, v níž konkrétní fyzické osoby v pořadu OVM vystupovaly, čili musela by vytvořit požadovanou analýzu jako informaci novou.

[21] Městský soud se ve světle druhého a třetího rozsudku NSS zabýval tím, zda by odpověď na dotaz stěžovatele představovala vytvoření nové informace, jehož se povinnost poskytovat informace dle § 2 odst. 4 informačního zákona netýká. Pokud jde o výklad pojmu „nová informace“, městský soud ve shodě s druhým rozsudkem NSS vyšel ze závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, od nichž Nejvyšší správní soud neshledává důvod se odchýlit. Vyložil, že je třeba rozlišovat případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. Rozlišení obou kategorií *„musí být hledáno v míře ‚intelektuální náročnosti‘ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a sbromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého ‚vtělení‘ do odpovědi na žádost.“*

[22] Je třeba zdůraznit, že městský soud nezaložil svůj závěr o tom, že se stejně jako v případě informací požadovaných pod body 2 a 4 žádosti jednalo o vytvoření nových informací, k němuž nebyl povinný subjekt povinen, na části citace druhého rozsudku NSS, že *„samotná existence sporu tedy ve svém důsledku svědčí o tom, že se jedná o činnost složitější, k níž je třeba odborný aparát stěžovatelky a jeho činnost“*. Městský soud poukázal na závěry vyslovené v několika bodech druhého rozsudku NSS, v nichž zdejší soud vyložil, že se stěžovatel fakticky domáhal vytvoření nové strukturované analýzy pořadů OVM, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení, za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil sám z veřejně přístupných podkladových informací. Městský soud pak podrobně zejména v bodu 40 napadeného rozsudku odůvodnil, proč by i poskytnutí požadované informace v nyní posuzovaném případě vyžadovalo další zpracování podkladových informací nad rámec prostého vtělení do odpovědi na žádost, obdobně jako v případě řešeném v druhém a třetím rozsudku NSS.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že i v této věci je stejně jako v případě požadovaných informací, jichž se týkaly předchozí rozsudky zdejšího soudu,

pokračování

situace specifická tím, že podkladové informace, z nichž je možné požadované informace získat, jsou veřejné, a jedná se tedy o „zveřejněné informace“ ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona (veřejně dostupné záznamy pořadů OVM na serveru iVysílání, včetně jejich anotace, kde jsou uvedeni hosté tohoto pořadu). Tuto skutečnost stěžovatel nikterak nezpochybnuje. Jak přitom konstatoval zdejší soud v druhém rozsudku, situace je „do jisté míry absurdní v tom ohledu, že žalobce tvrdí [...], že vyhledávání a vytvoření informace v odpovědi na informační žádost žalobce představuje jen mechanické vyhledávání ve zveřejněných podkladových informacích a nevyžaduje žádnou další složitější intelektuální činnost. Nabízí se tak přímo otázka, proč – je-li tato jeho premisa správná – tuto činnost žalobce nevykonal již dříve sám a namísto toho vede složitá a nákladná správní a soudní řízení, aby se těchto informací domohl“.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že obdobně jako v případě informací pod body 2 a 4 žádosti stěžovatel požadoval *de facto* vytvoření nové analýzy pořadů OVM za vymezené několikaleté období z hlediska témat a profesního zařazení jednotlivých přítomných hostů, která by vyžadovala určitou hodnotící úvahu. Jak správně ozřejmil stěžovateli již městský soud, bylo by třeba hodnotit, nakolik konkrétní obsah jednotlivého odvysílaného dílu odpovídal některému z témat vymezených stěžovatelem a v případě jeho podřazení pod některé z žádaných témat dále hodnotit, v jaké funkci jednotliví hosté v konkrétním pořadu vystupovali. Nejednalo by se o pouhé mechanické vyhledání ve zdrojových informacích, ale vytvoření analýzy pořadu OVM, kterou neměla Česká televize právní povinnost jako novou informaci vytvářet (viz bod 41 druhého rozsudku NSS). K tomu lze v podrobnostech odkázat na napadený rozsudek, s jehož závěry, stejně jako se závěry druhého a třetího rozsudku NSS, z nichž městský soud vyšel, ztotožňuje. Stěžovateli nic nebránilo, aby si za účelem případné kontroly činnosti České televize vypracoval analýzu pořadu OVM (tj. zveřejněných informací) sám.

VII.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2024

David Hipšr
předseda senátu